

Sygn. akt I C 1327/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2019 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Schick

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 lutego 2019 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w B.

przeciwko R. M.

o zapłatę

I.zasądza od pozwanego R. M. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 6 527 zł (sześć tysięcy pięćset dwadzieścia siedem) z umownymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 maja 2018 roku równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od tej kwoty;

II.dalej idące powództwo oddala;

III.zasądza od pozwanego R. M. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w B. kwotę 1412,28 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

(...)

Będzie wygłoszone uzasadnienie w trybie art. 328 paragraf 1 Kodeksu postępowania cywilnego. W tej sprawie strona powodowa wniosła o nakazanie pozwanemu R. M. zapłaty kwoty 15.647,08 złotych z odsetkami umownymi za opóźnienie równymi dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 11 maja 2018 do dnia zapłaty. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że kwota ta wynika z weksla wydanego 28 listopada 2018 roku, a pozwany zobowiązał się do zapłaty w dniu 10 maja 2018 kwoty wskazanej w wekslu to jest 15.647,08 złotych. 10 kwietnia 2018 roku powód wezwał pozwanego do wykupu weksla, ale pozwany nie dokonał żadnej wpłaty. Weksel został wystawiony przez pozwanego na zabezpieczenie zwrotu całego zadłużenia z tytułu pożyczki udzielonej przez (...) Polska na podstawie umowy pożyczki gotówkowej numer (...) z 28 listopada 2017 roku. Granice wypełnienia weksla określa deklaracja wekslowa załączona do pozwu, którą pozwany podpisał. Referendarz Sądu Rejonowego w Kłodzku wydał nakaz zapłaty w dniu 27 czerwca 2018 roku. Od tego nakazu pozwany R. M. złożył sprzeciw i wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany wskazał, że powód przemilczał fakt prowadzenia przez strony postępowania ugodowego o zmianę warunków umowy niezgodną z prawem wysokość prowizji odsetek przekraczającą 100% pobranej pożyczki. Powód nie zgodził się na ugodę, a pozwanym podniósł, że weksel nie został wypełniony przez niego, a z przedstawicielem powoda miał kontakt w dniu podpisania umowy. Pozwany wskazał, że działania powoda są niezgodne z prawem oraz sprzeczne z zasadami współżycia społecznego i naruszają art. 385(1) Kodeksu cywilnego. Pełnomocnik strony powodowej ustosunkowując się do sprzeciwu wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 17.844,70 z odsetkami umownymi równymi dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od 21 marca 2018 roku do dnia zapłaty. Pełnomocnik powoda wskazał, że na dochodzoną kwotę składa się całkowita kwota pożyczki 7.000 złotych, opłata przygotowawcza 129 złotych, wynagrodzenie prowizyjne 7.000 złotych ustalone na

podstawie pkt. 1.4b umowy, kwota 1.100 złotych stanowiąca koszt usługi (...) pakiet według pkt. 1.4c umowy. A w związku, z czym całkowity koszt pożyczki wyniósł 9.236 złotych, a w dniu wykonania umowy pozwanemu została wypłacona kwota 7.000 złotych, czego dowodem jest zawarta umowa. Pozwany dokonał wpłaty dwóch rat na łączną kwotę 602 złote, a zatem nie spłaca nawet kapitału pobranej pożyczki. Wskazał, że weksel wypełniono zgodnie z deklaracją wekslową po uprzednim wezwaniu pozwanego do zapłaty zaległych rat pożyczki. Całkowity koszt pożyczki zdaniem pozwanego wyniósł 16.236 złotych, na co się składa kwota pożyczki 7.000, opłata przygotowawcza 129, prowizja 5.771, cena Twojego pakietu 1.100 złotych, odsetki umowne pkt. 1.2 w wysokości 2.236 oprocentowane rocznie 9,86 i mieści się w skali maksymalnej z przepisu art. 481 paragraf 2 Kodeksu cywilnego art. 36a i wskazuje, że poza kodeksowe koszty kredytu wynikają umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne poza odsetkowe koszty kredytu lub całkowitą kwotę kredytu i powód do tego się stosuje nie naruszając art. 36 ustawy o kredycie konsumenckim. A pozwany wyraził zgodę na Twój pakiet i działał w ramach swobody kontraktowej, świadomie zaakceptował treść ugody treść tej umowy i wysokość zaciągniętego zobowiązania. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. 28 listopada 2017 roku strony zawarły umowę pożyczki na kwotę 7.000 złotych. Całkowitą kwotę do zapłaty 16.236 złotych. P.... pozwany otrzymał na podstawie tej umownych 7.000 złotych. Dowód umowa na karcie 30 oraz 39-43. Strona pozwana wypełniła 10 maja 2018 roku weksel podpisany przez pozwanego na kwotę 15.647,08 złotych. Dowód karta 5-11. Do weksła dołączona została deklaracja wekslowa. Dowód karta 6-44. 10 kwietnia 2018 roku wypowiedziana została umowa pożyczki, a dług określono na 15.647,08. Dowód karta 4 i 57. Pozwany R. M. wystąpił 28 listopada 2017 roku o zmianę warunków zawartej umowy wbrew zasadom współżycia społecznego. Wniosek został przez stronę powodową odrzucony. I pomimo odwołania pozwanego stanowisko strony powodowej zostało podtrzymane. Dowód pisma karta 20, 23, 24, 25 oraz 26. Pozwany spłacił z pożyczki udzielonej przez stronę powodową kwotę 602 złote i ta okoliczność jest bezsporna. W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył. W tej sprawie poza sporem pozostaje, że strony postępowania łączyła umowa pożyczki, a strona powodowa jest przedsiębiorcą, który się zajmuje prowadzeniem działalności w zakresie udzielania pożyczek gotówkowych, a pozwany jest osobą fizyczną i jest konsumentem. Sąd w sprawie dokonał analizy i oceny zasadności powództwa, które oparte jest na wekslu zabezpieczającym spłatę umowy pożyczki, bowiem nawet wypełnienie weksla w sposób zgodny z przepisami ustawy prawo wekslowe i zgodny z deklaracją wekslową jeszcze nie wyklucza dopuszczalności badania stosunku podstawowego, w tym wypadku w tej sprawie jest to umowa pożyczki, którą ten weksel zabezpieczał w kontekście przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, przepisów ustawy Kodeks cywilny, w tym art. 385(1) Kodeksu cywilnego, a także art. 58 Kodeksu cywilnego, czyli zgodności postanowień umowy pożyczki z prawem w kontekście zasad współżycia społecznego i społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa, a także w kontekście art. 5 Kodeksu cywilnego. Ustaleniu podlegało, czy postanowienia umowy stron były dla stron wiążące. Sąd, bowiem powinien dokonywać oceny postanowień zawartych umów, a także postanowień samych wzorców umów, co do ich zgodności z prawem. Ocena ta może zostać dokonana w sporze toczącym się między konsumentem, a przedsiębiorcą, którego przedmiotem są skutki prawne określone postanowieniami umowy. Zgodnie z treścią art. 385(1) Kodeksu cywilnego postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami obyczajami rażąco naruszając jego interesy niedozwolone postanowienia umowne. Przepis ten reguluje kwestie związane z niedozwolonymi postanowieniami umownymi, które nazywamy także klauzulami abuzywnymi oraz skutki wprowadzenia ich do umowy z udziałem konsumentów. Celem przepisu art. 385(1) Kodeksu cywilnego jest ochrona konsumenta, jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą profesjonalistą w danej dziedzinie. Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy rozważać indywidualnie rozkład obciążeń kosztów i ryzyka, a także zbadać, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone. Pamiętając, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową. Postanowienia tej konkretnie umowy pożyczki ewidentnie naruszają interesy konsumenta, czyli pozwanego oraz kształtują jego prawa w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, a tym samym stanowią klauzulę niedozwoloną w rozumieniu przytoczonego art. 385(1) Kodeksu cywilnego godząc w równowagę kontraktową stosunku. Uznaje się, że przedsiębiorca będzie działać nieuczciwie, gdy sporządzone przez niego klauzule umowne będą właśnie godzić w równowagę stosunku prawnego. I tak wypowiedział się w wyroku Sąd Apelacyjny w Warszawie, jest to wyrok z 26 kwietnia 2013 roku VI ACa 1571/12 Lex numer 1339417. Wysokość opłat, których dochodzi strona powodowa ponad kwotę udzielonego kredytu i odsetek jest wygórowana, a kwestionowane przez pozwanego w tym zakresie postanowienia umowy są nieważne, jako sprzeczne z zasadami

współzycia społecznego, czyli w niniejszej sprawie z zasadami uczciwości, co ogranicza w tym zakresie zasadę swobody umów zgodnie z art. 353(1) Kodeksu cywilnego w związku z art. 58 paragraf 2 i 3 Kodeksu cywilnego. Swoboda umów nie jest dowolna i podlega ograniczeniom, bowiem treść lub cel stosunku prawnego ułożonego przez strony nie może sprzeciwiać się naturze tego stosunku, ustawie ani zasadom współzycia społecznego. Zapisy postanowień umowy są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego i kształtują obowiązki drugiej strony, czyli pożyczkobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, albowiem określone przez stronę powodową koszty nie mają jakiegokolwiek uzasadnienia i powiązania ekonomicznego z poniesionymi przez stronę powodową rzeczywistymi kosztami i rażąco naruszają interesy pozwanego. W tej sprawie strony łączył stosunek zobowiązaniowy o charakterze dobrowolnym i strony autonomicznie decydowały, na jakich warunkach ma zostać zawarta umowa pożyczki. Niedopuszczalną jest jednak sytuacja, kiedy jedna ze stron wykorzystując swoją pozycję profesjonalisty kształtuje wzorzec umowy w taki sposób, że wprowadza do niego konstrukcję prawną, która prowadzi do pokrzywdzenia konsumenta. Strona powodowa narzuciła pozwanemu zawyżony taryfikator opłat kierując się wyłącznie własnym interesem. Określenie takich opłat w umowie pożyczki jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 58 paragraf 2 Kodeksu cywilnego i art. 353(1) Kodeksu cywilnego oraz art. 5 Kodeksu cywilnego i stanowi obejście przepisu art. 359 paragraf 2 Kodeksu cywilnego. Pozwany otrzymał 7.000 złotych, a już w momencie otrzymania tej kwoty zaciągnął dług na kwotę 15.647,08 złotych. Pomimo że obecnie w ustawie o kredycie konsumenckim określony został limit prowizji związanych z zawarciem umowy o kredyt konsumencki i strony posiadają swobodę kontraktową w tym zakresie to nie można pomijać ograniczeń wyznaczonych przepisem art. 353(1) Kodeksu cywilnego. Sąd nie ma wątpliwości, że pozwany zaciągnął pożyczkę w kwocie 7.000 złotych, z której wywiązał się jedynie w zakresie kwoty 602 złote. W ocenie Sądu dopuszczalny w tym kontekście swobody umów i treści łączącej strony umowy pożyczki było zastrzeżenie opłaty przygotowawczej w kwocie 129 złotych. Tej opłacie nie sprzeciwiają się ani przepisy ustawy o kredycie konsumenckim ani przepisy Kodeksu cywilnego. Zasadne jest, zatem powództwo o zwrot udzielonej pożyczki w kwocie 7.000 złotych oraz 129 złotych tytułem opłaty przygotowawczej. Łącznie zasadna jest kwota 7.129 złotych pomniejszona o 602 złote dokonanych przez pozwanego spłat. Do zapłaty, zatem pozostaje kwota 6.527 złotych i taką tylko kwotę Sąd uznał za usprawiedliwioną w zakresie dochodzonego przez stronę powodową żądania. Inne kwoty objęte żądaniem pozwu, w tym przede wszystkim prowizja w kwocie 7.000 złotych, opłata za Twój pakiet kwoty 1.100 złotych należy uznać za absolutnie niedopuszczalne. W ocenie Sądu art. 58 Kodeksu cywilnego stoi na przeszkodzie uwzględnieniu powództwa w tym zakresie, bowiem nie jest dopuszczalne żeby udzielić stronie powodowej (...) ochrony w przypadku, kiedy opłaty i różnego rodzaju świadczenia dodatkowe stanowiące koszt udzielenia pożyczki znacznie przewyższają sam kapitał. Strona powodowa udzieliła pożyczki pozwanemu w kwocie 7.000 złotych, a domaga się aktualnie zwrotu ponad 17.000 złotych. Natomiast weksel podpisany przez pozwanego, jako dłużnika wystawiła na 15.647,08 złotych. Zatem art. 58 Kodeksu cywilnego niezależnie od oceny dopuszczalności takich zapisów w zawartej przez strony umowie pożyczki w kontekście art. 385(1) Kodeksu cywilnego nie pozwala na udzielenie stronie powodowej ochrony, bowiem na przeszkodzie stoją zasady z przepisu art. 5 Kodeksu cywilnego. A zasady współzycia społecznego stanowią wystarczającą podstawę oceny zasadności powództwa, bowiem zastrzeżenie tak wysokich kosztów obsługi długu oderwanych całkowicie od realnych kosztów udzielenia pożyczki i stanowiących kwotę przenoszącą samą kwotę udzielonej pożyczki nie może korzystać z ochrony i powództwo w pozostałym zakresie, to jest ponad kwotę różnicy między udzieloną pożyczką, a spłaconą przez pozwanego kwotą 602 złotych powiększoną jedynie o 129 złotych dopuszczalnej opłaty przygotowawczej podlegało oddaleniu, jako nieuzasadnione. Sąd rozstrzygnął o kosztach o kosztach postępowania na zasadzie artykułu 100 Kodeksu postępowania cywilnego mając na względzie, że koszty strony powodowej wyniosły zastępstwo procesowe i opłata 3.617, opłata sądowa 306 złotych, łącznie 3.923 złote. Strona powodowa wygrała w procentach 36 procent, a zatem w tej proporcji liczone są koszty, które wynoszą 1.412,28 złotych. (...)